

denne Samling at gennemføre dette Forslag, og det ikke mindst, naar han nu har set, hvilken Modstand Forslaget har mødt fra forskellige Sider i denne Sal. Det turde derfor være meget tvivlsomt, om Skylden for, at Forslaget ikke vil kunne gennemføres, hviler alene paa Ministeren. Jeg tror, at det er meget tvivlsomt, om Forslaget overhovedet lader sig gennemføre ogsaa her i Salen. Der er for øvrigt ikke for mig nogen Grund til at udtale nogen Formening herom i den ene eller anden Retning; men jeg tror, at vi ere for saa vidt enige, som det fra begge Sider erkendes, at Resultatet af denne Diskussion ikke vil bære Frugt i yderligere Forsøg paa for Tiden at saa Sagen fremmet. Der er dog enkelte af de faldne Bemærkninger, jeg mener at burde besvare. Jeg skal saaledes over for den ærede Ordfører sige, at naar han omtalte som noget høist mærkværdigt og uforstaaeligt, at der tages forskellige Takster ved de forskellige Kirker i Kjøbenhavn, saa er det noget, det simpelt hen ligger i, at vi ikke have Lovbestemmelser om, hvilke Takster der kunne fastsættes. Det vil ikke være ubekendt, at der fra Regeringens Side har været forelagt et Forslag om Ordningen af de kirkelige Forhold i Kjøbenhavn, i hvilket der ogsaa fandtes Bestemmelser om faste Takster for kirkelige Handlinger. Hvis dette Forslag var blevet gennemført, havde vi saaet Spørgsmaalet løst. Saaledes som Forholdene nu ere, er det ikke Kirkestyrelsens Sag at foreskrive bestemte Takster; det kan ikke ske for Tiden. Jeg skal ikke fordybe mig i den ærede Ordførers Besvarelse af de Indvendinger, der her ere blevne fremsatte imod Forslagets § 2 og den derved hjemlede Frihed for Præsten til at nægte at vie Personer, der henvende sig til ham derom. Men det forekommer mig underligt, at han vilde sammenstille en Bestemmelse, der gaar ud paa at hjemle Frihed for Præsten til at foretage en Handling, med en Bestemmelse, der gaar ud paa at hjemle Præsten Frihed til at nægte at foretage en Handling. Det forekommer mig ikke, at der kan drages nogen Parallel i saa Henseende. Naar den ærede Ordfører saa nævner Bestemmelsen i Loven om Ligbrænding, saa er det jo for saa vidt en jærlig Bestemmelse, som Lig-

brænding var noget ganske nyt, man vilde have indført. Det var da ganske rimeligt, at man vilde stille Præsten fuldstændig frit over for dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (S. Holm) omtalte de Begravelser, der havde fundet Sted i Kjøbenhavn uden Medvirking af en Præst. Jeg skal ikke komme videre ind derpaa, men vil blot sige, at jeg har undret mig over, at det ærede Medlem gentagne Gange argumenterede fra, at Præstens Nægtelse var sket, blot fordi den paagældende afdøde havde indgaaet borgerligt Egtestab. Det kan næppe være det ærede Medlem ubekendt, at dette ikke har været Grunden til Nægtelsen, men at Grunden til denne har været, at den paagældende havde indmeldt sig af Folkekirken. Det er paa dette Grundlag, at Præsterne have stillet sig afvisende over for Fordringen om Deltagelse i vedkommende Begravelse, og naar jeg tidligere har udtalt, at deres Holdning i denne Henseende ikke kunde angribes fra et kirkeligt Synspunkt, ligger ikke deri, at jeg mente at den kunde angribes fra et juridisk Synspunkt. Det juridiske er sikkert i den bedste Orden. Det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) benyttede, da han havde Ordet, Lejligheden til at berøre en Sag, der er indbragt for Kultusministeriet, nemlig et Andragende om Afkrist af nogle Erklæringer, der vare afgivne af Bistoppen i en Sag, hvor Beboerne i et Sogn nede i Sjælland havde klaget over vedkommende Sognepræst. Jeg skal ikke tilbageholde min Forundring over, at det ærede Medlem som Jurist ikke har kunnet saa Dje paa, at det i alt Fald turde være meget tvivlsomt, hvorvidt Loven af 2den Februar 1866 hjemler nogen Ret til at erholde Afkrist af Erklæringer i et Tilfælde som det foreliggende, hvor der er Spørgsmaal om en Adresse fra en stor Kreds af Menigheden, i hvilken der er anført i ganske almindelig Udtryk forskellige Klagemaal over vedkommende Præst, uden at det ses, hvorvidt noget af de paaberaabte Tilfælde vedrører nogen af Underkriverne; men for øvrigt kan det ærede Medlem jo ganske voligt afvente den Resolution, som vil blive afgiven af Ministeriet paa hans Andragende. Hvis den gaar i en Retning, som ikke tiltaler ham,